

HAHÓ, A TENGER!

PÁRATLAN OLDAL - LXIV. évfolyam, 28. szám, 2020. július 10.

„Még sosem láttam a tengert. Talán az unokáim majd eljutnak. A Balatonnál sem voltam legalább tíz éve... Megsértett. Mit képzelsz ez? Börtön. Bár, ha úgy vesszük...” – dohog az ötvenes éveiben járó nő, miközben pucolja az ablakot.

„Várjál, hadd gondolkodjam: hat-hét éve?” „Hú, nehéz: több mint tíz éve, az biztos.” „Ó, pontosan tudom, emlékezetes volt: épp húsz éve.” „Tavaly, sok év után újra.” „Igyekszünk évente, nagyon szeretjük.” „Mit kezdjek a tengerrel? A nagyvárosok, az igen!” „Ugyan, a hegyek, az az igazi!” „Régen, ne is keseríts.”

Kérdésekre – mikor voltál tengerél? – barátoktól, ismerősöktől ezeket a válaszokat kaptam. A jelenlegi magyar miniszterelnök kijelentése – „a magyar ember börtönben érzi magát, ha évente nem látja a tengert” – kacajt, megrökönyödést, vállvonogatást (mit vársz tőle?) váltott ki. Egyben megegyeztünk: az ablakot tisztító asszonynak igaza van.

Börtön, ha úgy vesszük. Tengerrel vagy anélkül. Szabadságvesztés.